

סוד ההצלחה

(הרצאה שהועברה ב-26.1.1903, בסן-פרנסיסקו)

עצמי שלי בדמות גבירותי ורבותי,

שלושה נערים קיבלו מחצית דולר מהמורה שלהם לחלוק באופן שווה ביניהם. הם החליטו לקנות משהו בכסף. אחד הנערים היה אנגלי, השני הינדי והשלישי פרסי. אף אחד מהם לא הבין במלואה את שפת האחר, לכן היה להם קשה להחליט מה לקנות. הנער האנגלי התעקש לקנות אבטיח. הנער ההינדי אמר, "לא, לא, אני רוצה hindwana". הנער השלישי, הפרסי, אמר, "לא, לא, אנחנו חייבים tarbooz". כך הם לא יכלו להחליט מה לקנות. כל אחד התעקש לקנות את הדבר שהוא העדיף, תוך התעלמות מנטיות האחרים. היה ביניהם יכוח רציני. הם רבו והלכו ברחובות. במקרה הם עברו ליד אדם שהבין את שלוש השפות האלה - אנגלית, פרסית והינדוסטנית. האיש הוא השתעשע מהוויכוח שלהם. הוא אמר שהוא יכול להכריע בעניין עבורם. כל השלושה פנו אליו והיו מוכנים לקבל את החלטתו. האיש הזה לקח מהם את מחצית הדולר וביקש מהם לחכות בפינה. הוא עצמו הלך לחנות של מוכר פירות וקנה אבטיח גדול אחד במחצית הדולר. הוא הסתיר אותו מהם וקרא להם אחד אחד. הוא ביקש קודם מהנער האנגלי לבוא ומבלי לאפשר לנער הצעיר לדעת מה הוא עושה, הוא חתך את האבטיח לשלוש פרוסות שוות, הוציא חלק אחד, הגיש אותו לנער האנגלי ואמר, "האם זה לא מה שרצית?" הנער היה מרוצה מאוד; הוא קיבל זאת בשמחה, בתודה, והלך משם מקפץ וקופץ, אומר שזה מה שהוא רצה. אז האדון קרא לנער הפרסי לגשת אליו והגיש לו את החתיכה השנייה ושאל אותו אם זה מה שהוא רצה. הו, הנער הפרסי היה נרגש מאוד ואמר, "זה ה-tarbooz שלי! זה מה שרציתי!" הוא הלך משם שמח מאוד. אז הנער ההינדי נקרא, החתיכה השלישית הוגשה לו והוא נשאל אם זה מושא תשוקתו. הנער ההינדי היה מרוצה מאוד. הוא אמר, "זה מה שרציתי; זה ה-hindwana שלי." למה נגרמו הוויכוח או ההתפלפלות? מה זה שהביא לאי ההבנה בין הנערים? השמות בלבד. השמות בלבד, שום דבר אחר. הסר את השמות, ראה מאחורי מסך השמות. הו! שם אתה מוצא ששלושת השמות השונים – אבטיח, tarbooz, ו-hindwana מרמזים על דבר אחד ואותו דבר. זהו אובייקט אחד שעומד בבסיס כולם. יתכן שה-tarbooz הפרסי, האבטיח שגדל בפרס, שונה מעט מהאבטיח שיש להם באנגליה, ויתכן שהאבטיחים של הודו שונים מעט מהאבטיחים של אנגליה, אבל במציאות הפרי הוא אותו דבר. זה אחד ואותו דבר. ניתן להתעלם מהבדלים קלים.

כך גם rama משועשע מאוד מההתפלפלויות, הוויכוחים, אי ההבנות והמחלוקות בין דתות שונות; נוצרים נלחמים ביהודים, יהודים מתנגשים עם מוסלמים, מוסלמים נלחמים ב-brahmanas, brahmanas מוצאים פגם בבודהיסטים, והבודהיסטים משיבים את המחמאה באופן דומה. זה משעשע מאוד לראות ויכוחים כאלה. הסיבה לאותם ויכוחים ואי הבנות היא בעיקר בשמות. הסר את מסך השמות, מחק את וילון השמות, ראה מאחוריהם, הבט במה שהם מרמזים עליו, ושם לא תמצא הרבה הבדלים.

rama משתמש לעתים קרובות במילה "vedanta", שם. זה השם שגורם לאנשים מסוימים להיות מוטים נגד שמיעת כל דבר שהוא מ-rama. אחר בא והוא מטיף בשם בודהה; אנשים רבים לא אוהבים לשמוע אותו, כי הוא מביא להם שם שאינו נעים לאוזניהם. אנא היו שקולים יותר. במאה העשרים זה הזמן הנכון להתעלות מעל שמות. מה ש-rama מביא לכם או מה שמישהו אחר מביא לכם, קבלו זאת על פי ערכו. אל תתבלבלו משמות, אל תוטעו משמות. בחנו כל דבר בפני עצמו, ראו אם זה עובד.

אל תקבל דת מכיוון שהיא העתיקה ביותר, היותה העתיקה ביותר אינה הוכחה להיותה האמיתית. לפעמים צריך להרוס את הבתים הישנים ביותר ואת הבגדים הישנים ביותר יש להחליף. החידוש האחרון, אם הוא יכול לעמוד במבחן ההיגיון, טוב כמו השושנה הרעננה המעוטרת בטל נוצץ.

אל תקבל דת מכיוון שהיא החדשה ביותר. הדברים החדשים ביותר אינם תמיד הטובים ביותר, מכיוון שלא עמדו במבחן הזמן.

אל תקבל דת על בסיס היותה אמונה של הרוב המכריע של האנושות, מכיוון שהרוב המכריע של האנושות מאמין למעשה בדת השטן, בדת הבורות. היה זמן שבו הרוב המכריע של האנושות האמין בעבדות, אבל זה לא יכול להיות הוכחה לכך שהעבדות היא מוסד ראוי.

אל תאמין בדת על בסיס היותה אמונה של המעטים הנבחרים. לפעמים המיעוט הקטן שמקבל דת נמצא בחשכה, ומושלה.

אל תקבל דת מכיוון שהיא באה מנזיר גדול, מאדם שוויתר על הכל; מכיוון שאנו רואים שיש נזירים רבים, אנשים שוויתרו על הכל, ובכל זאת הם אינם יודעים דבר, הם קנאים אמיתיים.

אל תקבל דת מכיוון שהיא באה מנסיכים או מלכים, המלכים הם לעתים קרובות עניים רוחנית.

אל תקבל דת מכיוון שהיא באה מאדם שאופיו היה הנעלה ביותר; לעתים קרובות אנשים בעלי האופי המפואר ביותר נכשלו בהסברת האמת. כוח העיכול של אדם יכול להיות חזק באופן יוצא דופן ובכל זאת הוא עשוי לא לדעת דבר על תהליך הספיגה. הנה צייר. הוא נותן

לך יצירת אמנות מקסימה, מעודנת, מפוארת, ובכל זאת הצייר עשוי להיות האדם המכוער ביותר בעולם. יש אנשים שהם מכוערים מאוד ובכל זאת הם מפיצים אמיתות יפות. סוקרטס היה אדם כזה. היה סר פרנסיס בייקון, לא אדם מוסרי במיוחד, לא בעל אופי מעודן במיוחד ובכל זאת הוא נתן לעולם "Novum Organum", והיה הראשון שלימד לוגיקה אינדוקטיבית; הפילוסופיה שלו הייתה נשגבת.

אל תאמין בדת מכיוון שהיא באה מאדם מפורסם מאוד. סר אייזק ניוטון מפורסם מאוד, ובכל זאת תיאוריית פליטת האור שלו שגויה, הקצב או היחס שבו כמות זורמת מגדילה את גודלה, שיטת השטפים (חשבון דיפרנציאלי ניוטוני) אינה מתקרבת למערכת הדיפרנציאלית של לייבניץ.

קבל דבר והאמן בדת על פי ערכה. בחן אותה בעצמך. סנן אותה. אל תמכור את חירותך לבודהה, ישו, מוחמד או krishna. אם בודהה לימד בדרך זו או ישו לימד בדרך זו, או אם מוחמד לימד בדרך אחרת, הכל היה טוב ונכון עבורם; הם חיו בזמנים אחרים. הם שלטו בבעיותיהם; הם שפטו על פי השכל שלהם; זה היה כל כך גדול מצדם. אבל אתה חי היום; אתה תצטרך לשפוט ולבחון ולבדוק דברים בעצמך. היה חופשי, חופשי להסתכל על הכל באור שלך. אם אבותיך האמינו בדת מסוימת, אולי היה זה טוב מאוד עבורם להאמין בזה, אבל עכשיו הישועה שלך היא העסק שלך, הגאולה שלך אינה העסק של אבותיך. הם האמינו בדת מסוימת שאולי הצילה או לא הצילה אותם, אבל אתה צריך לעבוד על השחרור שלך בעצמך. כל מה שבא לפניך, בחן אותו per se, בחן אותו בעצמך, מבלי לוותר על חירותך. לאבותיך אולי הוצגה רק דת אחת מסוימת; בפניך מוצגים כל מיני אמיתות, כל מיני דתות, כל מיני פילוסופיות, כל מיני מדעים. אם דת אבותיך היא שלך על בסיס היותה מוצגת בפניך, כך גם דת הבודהיזם היא שלך על בסיס היותה מוצגת בפניך, כך גם vedanta היא שלך על בסיס היותה מוצגת בפניך.

האמת אינה רכוש של איש; האמת אינה רכוש של ישו; אסור לנו להטיף אותה בשם ישו. האמת אינה רכוש של בודהה; איננו צריכים להטיף אותה בשם בודהה. היא אינה רכוש של מוחמד; היא אינה רכוש של krishna או של מישהו אחר. היא רכוש כולם. אם מישהו התחמם בקרני השמש בעבר, אתה יכול להתחמם בשמש היום. אם אדם אחד שותה את המים הטריים של המעיין, אתה יכול לשתות את אותם מים טריים. כזו צריכה להיות גישתך כלפי כל הדתות. איש בעמקי לבו לא יהסס לנשל את שכניו מרכושם הארצי, אך האין זה מוזר שכאשר שכנינו מציעים לנו ברצון רב את אוצרותיהם הרוחניים או הדתיים, שהם ללא ספק נעלים בהרבה מעושר ארצי, אנו במקום לקבל אותם בשמחה מתייצבים מולם עם נשק? rama מביא לכם vedanta, לא בכדי לכנות אתכם vedantins, לא. קחו את כל זה, הטמיעו אותו, הפכו אותו לשלכם, אתם יכולים לקרוא לזה נצרות - שמות אינם כלום

בשבילנו. Rama מביא לכם דת שנמצאת לא רק בתנ"ך ובכתבי הקודש העתיקים ביותר אלא גם ביצירות האחרונות בפילוסופיה ובמדע. Rama מביא לכם דת שנמצאת ברחובות, שכתובה על העלים, שממלמלת בפלגים, שלוחשת ברוחות, שפועמת בוורידים ובעורקים שלכם; דת שנוגעת לעסקים ולנשמה שלכם; דת שאין לתרגל על ידי הליכה לכנסייה מסוימת בלבד; דת שעליכם לתרגל ולחיות בחיי היומיום שלכם, באח שלכם, בחדר האוכל שלכם; בכל מקום עליכם לחיות את הדת הזו. אנחנו יכולים לא לקרוא לזה vedanta, אנחנו יכולים לקרוא לזה בשם אחר - המונח vedanta פשוט אומר 'האמת היסודית'; האמת היא שלכם, היא לא של Rama יותר משהיא שלכם, היא לא שייכת להינדי יותר משהיא שייכת לכם. האמת אינה שייכת לאיש, כולם וכל דבר שייכים לה.

נראה עכשיו איך זה ש-vedanta הזו הופכת את דרכנו לחלקה ואת מעשינו לנעימים כל כך בחיים האלה. נעסוק היום ב-vedanta מעשית, במילים אחרות, בסוד ההצלחה. סוד ההצלחה הוא vedanta שמיושמת בפועל. vedanta מעשית היא סוד ההצלחה. לכל מדע יש את האמנות המקבילה שלו, ונעסוק היום באותו היבט של vedanta שהוא יותר אמנות מאשר מדע, vedanta המעשית.

אנשים מסוימים אומרים ש-vedanta מלמדת פסימיות, vedanta מלמדת חוסר תקווה; היא מלמדת בטלה, עצלות. Rama מבקש מאותם אנשים לשמור את ההיגיון שלהם אצלם ולא למכור את שכלם לאחרים; לשמור אותו לעצמם ולראות האם תורת vedanta מובילה לחיים, אנרגיה, כוח, הצלחה או משהו אחר. אל תשאלו האם ההודים חיים את זה או לא. Rama אומר בפשטות שזה לא רכושם הבלעדי של ההודים, זה רכוש כולם. זו זכות מלידה שלכם. האמריקאים בחיי-העסקים חיים את זה יותר וכך הם מצליחים בתחום; ההודים בפועל לא חיים את זה באותה מידה כמו שהאמריקאים עושים, כך הם נחשלים מהבחינה החומרית.

Rama מביא לכם לא vedanta מעוותת, אלא את vedanta האמיתית ממקורות הטבע. החילו את ההיגיון שלכם והביאו את תבונתכם להגות בנושא; ותראו כמה נפלאה vedanta וכיצד היא מובילה אותנו להצלחה בכל תחום, כיצד כל אחד, למרות עצמו, חייב להיסחף לאורך קו vedanta ולציית להוראותיה.

סוד ההצלחה הוא מרובה. יש היבטים של הסוד. ניקח את העקרונות האלה אחד אחד ונגלה את הקשר שלהם ל-vedanta כפי שהיא מוסברת בכתבי הקודש ההינדיים.

עקרונות ראשון - עבודה

זהו סוד גלוי שעבודה, התקפה, יישום מתמיד, הוא סוד ההצלחה.

"הכה בפטיש! הכה בפטיש!" הוא העיקרון הראשון של הצלחה. ללא עבודה לעולם לא תוכל להצליח. אדם עצל מיועד לכליה במאבק הקיום, הוא לא יכול לחיות, הוא חייב למות. כאן מוצגת שאלה שמועלית בדרך כלל נגד vedanta. כיצד תוכל ליישב עבודה מתמשכת עם טבעו הבלתי מושפע, הלא-אישי, הטהור, של העצמי או atman, כפי שהוכח על ידי vedanta? האם vedanta לא מובילה לעצלות וחוסר מעש על ידי הטמעת ההגשמה של מנוחה ושלום של העצמי האלוהי ועל ידי הטפה לוויתור? התנגדות זו נובעת מאי-הבנה נוראה של טבע העבודה או הוויתור.

מהי עבודה? עבודה אינטנסיבית, לפי vedanta, היא מנוחה. הנה משפט פרדוקסלי, משפט מדהים, "עבודה היא מנוחה." כל עבודה אמיתית היא מנוחה. זה מה ש-vedanta מטיפה. העובד הגדול ביותר, כשהוא בשיא העבודה שלו, כשהוא עושה את המיטב שלו, שימו לב אליו. בעיני אחרים הוא עסוק במאמצים מפרכים, אבל בחנו אותו, מנקודת המבט שלו הוא לא עושה דבר. בדיוק כמו שבעיני צופים מרחוק, הקשת בענן מכילה צבעים יפים, בחנו אותה במקום, אין שם צבעים מכל סוג. הגיבור במלחמה, נאמר נפוליאון או וושינגטון או כל אחד, כשהוא נלחם, עושה את המיטב שלו, הביטו בו. הגוף עובד אוטומטית, כביכול, התודעה שקועה בעבודה לדרגה כזו ש"אני עובד" נעלם לחלוטין, האגו הקטן הנהנה נעלם לחלוטין, העצמי הקטן המחפש הכרה נעדר. עבודה בלתי פוסקת זו מובילה אותך בלי משים ל-yoga הגבוהה ביותר.

vedanta רוצה שתתעלה מעל העצמי הקטן, האגו הקטן דרך עבודה אינטנסיבית. תן לגוף ולתודעה להיות בעבודה מתמדת לדרגה כזו שהעמל לא יורגש כלל. משורר מקבל השראה כשהוא מעל לרעיון של העצמי הקטן או האגו, כשאין לו מחשבה של "אני כותב שירה". שאל כל אחד שהיה לו ניסיון בפתרון בעיות קשות במתמטיקה, והוא יאמר לך שרק אז נפתרות בעיות ומוסרים קשיים כאשר הרעיון - "אני עושה את זה" נעדר לחלוטין; וככל שאדם יכול להתעלות מעל האגו הקטן או העצמי הקטן, כך יוצאות ממנו עבודות מפוארות יותר.

כך מלמדת vedanta להתעלות מעל האגו הקטן בכוח העבודה הרצינית ולאבד הכל בעיקרון האמיתי הבלתי ניתן לתיאור שהוא, לפי vedanta, העצמי האמיתי, atman או אלוהים. כאשר הוגה, פילוסוף, משורר, מדען או כל עובד מכוון את עצמו למצב של הפשטה ומתעלה לגבהי ההתמסרות לדרגה כזו שלא נשאר בו שום זכר לאישיות, ו-vedanta מוגשמת הלכה למעשה, אז ורק אז אלוהים, המוזיקאי המאסטר, לוקח בידיו שלו את האורגן או המכשיר של גופו ותודעתו ושולח דרכו רטטים גדולים, צלילים מתוקים, סימפוניות מעודנות. אנשים אומרים, "הו, הוא קיבל השראה!" בעוד שאין בו אני או אותי, אין עשייה,

אין הנאה שניתן לעקוב אחריה מנקודת מבטו. זה היה מימוש vedanta בחיים המעשיים. כך כל ההצלחה זורמת מ-vedanta שמיושמת בלי ידיעה.

אין צורך שתפרוש ליערות ותעסוק בתרגולים חריגים כדי להגשים yoga ודנטית. אתה אביו של yoga-shiva עצמו, כשאתה אבוד בפעילות או מתמזג בעבודה. לפי vedanta הגוף אינו העצמי שלך, האם אינך רואה שאתה בשיא תפארתך, במיטבך, רק כאשר בפועל אתה מגשים אמת זו, והגוף והתודעה הופכים עבורך ללא קיימים בזכות מאמץ אינטנסיבי?

מהי עבודה, יוסבר על ידי מנורה או אור. קח מנורת גז או שמן. האור כה מפואר, כה מסנוור, כה נהדר, בוהק ובהיר. מה זה שמעניק תפארת וזוהר למנורה? זה שלילת האגו דרך עבודה מתמדת. תן למנורה לנסות לחסוך בפתיליה ובשמן שלה, המנורה תהיה חשוכה, כולה כישלון, ללא הצלחה. כדי שתהיה הצלחה, המנורה חייבת לבעור, לא לחסוך בפתיליה ובשמן שלה. זה מה ש-vedanta מטיפה. כדי שתהיה לך הצלחה, כדי שתשגשג, אתה חייב דרך מעשיך, על ידי חיי היומיום שלך, לשרוף את גופך ושריריך שלך, לשרוף אותם באש השימוש. אתה חייב להשתמש בהם. אתה חייב לכלות את גופך ותודעתך, לשים אותם במצב בוער; לצלוב את גופך ותודעתך; לעבוד ולעבוד ואז יזרח אור דרכך. כל העבודה אינה אלא שריפת הפתיליה והשמן שלך; במילים אחרות, כל העבודה אינה אלא הפיכת גופך ותודעתך לאשליות, למעשה לכלום מנקודת המבט של התודעה שלך עצמך. התעלה מעליהם וזוהי עבודה.

כל עבודה אמיתית מושגת כשאנחנו מתעלים מעליה. פעם באו שני אחים הינדים אמיצים לחצר אכבר הגדול, קיסר הודו. הם ביקשו להיות מועסקים על ידי המלך. המלך התעניין בכישוריהם. הם אמרו שהם גיבורים. המלך ביקש מהם להוכיח את גבורתם. בחצר אכבר הם עמדו פנים מול פנים; נשלפו הפגיונות המבריקים שלהם, פגיונות חדי להב. כל אחד מהם הציב את הקצה החד של הפגיון שלו מול חזה אחיו. בעליזות ובחיוך הם רצו זה אל זה. ידיהם היו יציבות, והפגיונות חדרו דרך הגופות, אבל ללא מורא ובשלווה הם התקרבו זה לזה, ללא סטייה, ללא היסוס; נשמותיהם התאחדו בשמים, גופותיהם נפגשו על האדמה ונפלו מדממות על הקרקע. הוכחה מוזרה מאוד לגבורתם ניתנה למלך. זו המחשה לעובדה שעבודה אמיתית מושגת רק כאשר העובד המתקש-על-עצמו מוקרב. דבורים חייבות לשים את חייהן בעוקץ שהן נותנות. "האדם שהוא אדון לעצמו דופק לשווא בדלתות השירה", אומר אפלטון.

כך כל שגשוג והצלחה באים על ידי חיי vedanta בפועל. עבודה בלתי פוסקת, עמל בלתי פוסק הוא ה-yoga הגדולה ביותר לאדם של העולם. אתה העובד הגדול ביותר לעולם כאשר לעצמך אתה לא עובד.

שוב, באיזה מצב רוח ואופן הופכת עבודה מוצלחת לטבעית עבורנו? קל מאוד לומר, "עבוד, עבוד," אבל קשה מאוד לעבוד. כל אחד רוצה להיות הצייר הגדול ביותר, כל אחד רוצה להיות מוזיקאי גדול, אבל לא כל אחד הופך למה שהוא רוצה. מה זה שגורם לך לחוסר מעש? מה זה שגורם לך ליהנות מעמל? האם לא מצאת שלעיתים קרובות כשרצית לעבוד, לא יכולת? האם לא שמת לב שלפעמים לא אהבת לעמול ובכל זאת נעשתה עבודה נפלאה? האם לא הבחנת שיש משהו גבוה יותר ששולט ביכולת העבודה שלך? כמה פעמים אדם מתעורר בבוקר ומוצא את עצמו במצב רוח מיוחד, מצב רוח שהוא בלתי ניתן לתיאור, בהרמוניה מושלמת עם הטבע; הוא לוקח את עטו ומעטו זורמת שירה או פילוסופיה מפוארת. צייר מנסה לצייר תמונה יפה אבל הוא לא יכול, למרות כל מאבקיו. הוא קם בוקר אחד ומוצא את עצמו בעל השראה, כביכול, ואז הוא מצייר יצירות אמנות יפות. האם זה לא כך?

כך אנו רואים שיש משהו גבוה יותר שמציב את כל כוחות העבודה שלך במיטבם. אם אתה מנצל את מצב הרוח הגבוה הזה, אתה יכול תמיד לשמור על עצמך במיטבך והעבודה דרך ידיך תהיה מושלמת, היפה ביותר. את מצב הרוח הגבוה הזה או את הסוד הגבוה הזה vedanta מציבה בפניך; וזה אינו אלא להיות בהרמוניה מושלמת עם היקום, להיות בתיאום עם האלוהות, לחיות הלכה למעשה ב-atman האמיתי או באלוהים שבתוכך ולהתעלות מעל האגו הקטן או התשוקות האנוכיות. כך העבודה יכולה להפוך לנפלאה על ידי ניצול הסוד של כל האור או הכוח שבתוכך.

אמן או צייר הולך ברחוב, ושם הוא רואה פנים רבות; העיניים של אדם אחד מקסימות אותו, אותן עיניים נאגרות בלא מודע בתודעתו; הוא פוגש אדם אחר והסנטר של אותו אדם מרשים אותו, הוא אוגר את הסנטר הזה בתודעתו; העיניים נלקחו מאדם אחד והסנטר נגב מאחר. אדם אחר בא לחנותו לקנות תמונה. תמונה נמכרת לאותו אדם, הלקוח הולך עם התמונה, אינו יודע שהשאיר את שערו מאחור בתודעת האמן. אז בא אדם אחר שרוצה שהצייר יעשה משהו עבורו; הצייר עושה את אותו משהו עבורו אבל הוא חוטף את האוזניים המרשימות מהאדם הזה וכך באופן לא אישי תודעת הצייר בעבודה. בעוד שהצייר מנכס את העיניים, הסנטר, האף וכו' של אנשים שונים, הוא אינו חי ברעיון שהוא לוקח את אלה, אלא באופן לא אישי, לא מודע, עבודה זו נעשית. אחרי כמה ימים הצייר יושב בסטודיו שלו מול הקנבס. הוא רוצה ליצור דיוקן מרשים, ואז העיניים של אדם אחד, האף המרשים של אדם אחר, השיער המושך של אחר, כל אלה מתמזגים לציור אחד, והאמן מוציא יצירת אמנות נהדרת ביותר, תמונה שעולה על כל המקורות. איך נעשתה עבודת אמנות יפה זו? האם העבודה הזו הייתה אישית? לא, העבודה הייתה לא אישית. כל העבודה הזו נעשתה על ידי חיים מתמשכים במצב רוח חופשי מכתם אגואיסטי, אנוכי, מעל למצב הרוח של "אני עושה". תן לאמן לסבול משנאה או תאוה, שלעיתים קרובות נקראת בטעות אהבה; שעון תודעתו נעשה

ממוגנט, אינו נשאר עוד במצב עבודה, הוא מבולבל או מחוץ להילוך. הטון הלא אישי של מצב רוחו אבד, הוא מהופנט לאנוכיות, מצב הרוח השליו נעלם, רוח vedanta ששומרת אותנו במגע עם הכל מוחלפת בהיקשרות או דחייה מגבילות, ויותר תודעת האמן לא יכולה לעשות את העבודה הלא אישית של הפשטה מתווי הפנים של האיש הזה או ההוא. vedanta המעשית נעלמה, ונעלם איתה כוח האמן ליצור עבודת אמנות מעודנת.

כך אתה רואה שככל שעבודתך הופכת ללא אישית יותר וככל שאתה מתעלה מעל "אני עושה", ככל שאתה מוותר על רוח הקניין וזכויות היוצרים, וככל שאתה משאיר מאחור את רוח הצבירה ורדיפת החסד, ככל שאתה שולל את העצמי המדומה הלא מציאותי שלך, כך תהיה עבודתך טובה יותר. vedanta דורשת ממך לעבוד למען העבודה עצמה. כדי שעבודתך תהיה הצלחה, אתה לא צריך לחשוב על המטרה, אתה לא צריך לדאוג להשלכות או לתוצאה. תן לאמצעים ולמטרה להתאחד, תן לעבודה עצמה להיות מטרתך. vedanta רוצה שתהיה במנוחה בעצמי הפנימי שלך. תן לנשמה הפנימית להיות במנוחה ולגוף להיות בעבודה מתמדת, הגוף כפוף לחוקי הדינמיקה בפעולה, והעצמי הפנימי תמיד במנוחה סטטית. זו חוסר המנוחה האנוכית שלנו שמקלקלת את כל עבודתנו. עקוב אחר העבודה למען השלווה או nirvana הקשורה אליה.

עקרון שני - הקרבה חסרת אנוכיות

היה ויכוח בין בריכה לנהר. הבריכה פנתה אל הנהר כך: "הו נהר, אתה טיפש מאוד לתת את כל המים שלך ואת כל העושר שלך לאוקיינוס; אל תבזבז את המים והעושר שלך על האוקיינוס. האוקיינוס הוא כפוי טובה, האוקיינוס לא זקוק לזה. אם תמשיך לשפוך לאוקיינוס את כל אוצרותיך הצבורים, האוקיינוס יישאר מלוח כפי שהוא היום, האוקיינוס יישאר מר כפי שהוא היום, המליחות של הים לא תשתנה. 'אל תשליך פנינים לפני חזירים.' שמור את כל אוצרותיך אצלך." זו הייתה חוכמה ארצית. כאן נאמר לנהר לשקול את המטרה, לדאוג לתוצאה ולהתחשב בהשלכות. אבל הנהר היה vedantin. אחרי ששמע את החוכמה הארצית הזו הנהר ענה, "לא, ההשלכה והתוצאה הן כלום בשבילי; כישלון והצלחה הם כלום בשבילי; אני חייב לעבוד כי אני אוהב עבודה; אני חייב לעבוד למען העבודה עצמה. לעבוד היא מטרתו, להישאר בפעילות הם חיי. נשמתי, atman האמיתי שלי הוא אנרגיה עצמה. אני חייב לעבוד." הנהר המשיך לעבוד, הנהר המשיך לשפוך לאוקיינוס מיליונים על מיליונים של גלונים של מים. הבריכה הקמצנית החסכנית התייבשה בשלושה או ארבעה חודשים; היא הפכה מסריחה, עומדת, מלאה בזוהמה מרקיבה אבל הנהר נשאר טרי וטהור, מעיינותיו התמידיים לא התייבשו. בשקט ולאט נלקחו מים מפני האוקיינוס כדי למלא מחדש את ראשי המעיין של הנהר; מונסונים ורוחות סחר נשאו מים מהאוקיינוס באופן בלתי נראה, בשקט ולאט ושמרו על מקור הנהר טרי לנצח.

כך בדיוק vedanta דורשת לא לעקוב אחר המדיניות הסופיסטית של הבריכה. זו הבריכה הקטנה האנוכית שדואגת לתוצאה, "מה יהיה עלי ועל עבודתי?" תן לעבודתך להיות למען העבודה עצמה; אתה חייב לעבוד. עבודתך צריכה להיות מטרתך וכך vedanta משחררת אותך מתשוקות מטרידות ומדאיגות. זו המשמעות של חופש מתשוקות ש-vedanta מטיפה. אל תדאג להשלכות, אל תצפה לכלום מהאנשים, אל תטרד מביקורות אוהדות על עבודתך או ביקורת חריפה עליה. אל תדאג אם מה שאתה עושה ישפיע או לא; אל תחשוב על זה כלל. עשה את העבודה למענה. בדרך זו עליך לשחרר את עצמך מתשוקה; אינך צריך לשחרר את עצמך מעבודה, אבל עליך לשחרר את עצמך מכמיהה חסרת מנוחה. בדרך זו כמה נפלאה הופכת עבודתך. התרופה היעילה והטובה ביותר לכל מיני תשוקות ופיתויים מסיחי דעת היא עבודה. אבל זו תהיה רק המלצה שלילית. השמחה החיובית שמלווה עבודה נאמנה היא ניצוץ של גאולה, הגשמת עצמי לא מודעת. היא שומרת אותך טהור, לא מוכתם, ואחד עם האלוהות. אושר זה הוא השכר הגבוה והבטוח ביותר של עבודה. אל תשחית אוצר שמימי זה, מביא הבריאות, על ידי שימת לבך במניעים אנוכיים לעבודה. שאיפות נקלות וכמיהות קטנוניות מעכבות יותר מאשר מאיצות את התקדמותנו; פיתויים חיצוניים ומוחשיים מזיקים יותר מאשר מועילים ליעילות העבודה שלנו. שום פרס או הערכה לא יכולים להיות יותר מיטיבים או מועילים מהשמחה המיידית שמלווה פעולה רצינית. עקוב, אם כן, אחר פעולה כדי להגשים את הוויתור, הדת או העבודה שהיא כוללת, ואל תובל על ידי קלות הראש הילדותית שהיא מבטיחה. אל תחוש אחריות, אל תבקש תגמול. עכשיו, כאן, צריכה להיות מטרתך. אנשים אומרים, "קודם תהיה ראוי ואז תשאף." vedanta אומרת, "היה ראוי בלבד, אין צורך בשאיפה." "אבן שמתאימה עבור קיר לעולם לא תימצא בדרך." אם אתה ראוי, על פי חוק אלוהי שלא ניתן להתנגד לו, הכל יבוא אליך. אם יש מנורה דולקת, המנורה צריכה להמשיך לדלוק, המנורה לא צריכה לשלוח הזמנות לעשים; עשים יתקבצו אל המנורה מעצמם. כשיש מעיין טרי, אנשים מעצמם יימשכו אליו; המעיין לא צריך לדאוג כלל לאנשים. כשהירח עולה, אנשים יימשכו מתוך עצמם כדי ליהנות מאור הירח. תקוף! תקוף! הכה בפטיש! הכה בפטיש! עבוד, עבוד, עבוד כדי לקלוט את האפסות של הגוף ואת המציאות העליונה של העצמי האמיתי. כך בשיא הפעילות המדומה תטעם nirvana ו-kaivalya, וכאשר בדרך זו סבלת את אישיותך והאגו שלך, שיועלו על מוקד העבודה, הצלחה תחפש אותך ולא יהיה מחסור באנשים שיבואו ויעריכו. אנשים לא קיבלו את ישו כל עוד היה בחיים; הוא חייב היה להיצלב לפני שהוא הפך מושא לסגידה. 'אמת שנמחצה לאדמה תקום שוב.' שום זרע לא יכול לנבוט ולהתרבות בלי לסבול הרס מבחינת צורתו ומראהו. אז המרכיב השני החיוני להצלחה הוא הקרבה, צליבת העצמי הקטן, ויתור. אל תבין לא נכון את המילה "ויתור." ויתור לא אומר סגפנות.

כולם רוצים להיות לבנים, מסנוורים, בוהקים, בהירים. איך אתה יכול להפוך לנפלא? למה עצמים לבנים? הבט נא בעצמים הלבנים. מה הופך אותם ללבנים כל כך? המדע אומר לך שסוד הלובן הוא ויתור, לא פחות. שבעת הצבעים בקרני השמש פוגעים בעצמים שונים. חלק מהעצמים סופגים ושומרים את רוב הצבעים האלה ומקרינים חזרה רק אחד. עצמים כאלה ידועים על ידי הצבע שהם מחזירים או שוללים מעצמם. אתה קורא לאותו ורד ורוד, אבל זה בדיוק הצבע שלא שייך לוורד. הצבעים שהוא ספג, שהם באמת בתוכו, הם הצבעים שאינך מייחס לוורד. כמה מוזר! העצמים השחורים סופגים את כל הצבעים בקרני השמש. הם לא נותנים שום צבע, הם לא מוותרים על כלום, הם לא מחזירים כלום, והם כהים, שחורים. העצמים הלבנים לא סופגים כלום, לא תובעים כלום, הם מוותרים על הכל. הם לא מנסים לשמור על בעלות אנוכית. אין להם רוח קניינית וכך הם לבנים, מסנוורים, בהירים, בוהקים.

באופן דומה אם אתה רוצה להפוך למפואר ומשגשג, תצטרך להתעלות בעמקי לבך מעל הרוח האנוכית, הקניינית. אתה חייב להתעלות מעל זה. היה תמיד נותן, עובד חופשי; לעולם אל תשים את לבך בגישה קבצנית, מצפה. היפטר מהרגל המונופול. למה שתטען לזכות בלעדית על האוויר בריאותיך? האוויר הזה הוא רכוש כולם. מצד שני כשאתה מפסיק לנכס את הכמות הקטנה של אוויר בריאותיך, אתה מוצא את עצמך יורש לכל האטמוספירה, בלתי מוגבלים הופכים משאביך; נשום את החמצן של היקום. אל תהיה יהיר, אל תהיה גאה. לעולם אל תרגיש שמשהו שייך לעצמי הקטן שלך; זה של אלוהים, של atman האמיתי שלך. קח את המקרה של סר אייזק ניוטון. איך זה שהוא הפך כל כך בהיר, בוהק, מהולל בעיני העולם? בזמן מותו, הרוח שליוותה את עבודתו התגלתה. כשהחמיאו לו על היותו האדם הגדול ביותר בעולם, הוא ענה, "הו, לא! השכל הזה או האישיות הקטנה הזו שלי היא פשוט כמו ילד קטן האוסף חלוקי נחל על חוף הים העצום, האינסופי של הידע." הוא עדיין שכב על החולות, אוסף חלוקי נחל. כך אנו רואים שהרוח הצנועה, שאינה מנכסת או תובעת כלום, שאינה מגדילה את העצמי הקטן, היא הרוח שמציבה את יכולתך וכוחות העבודה שלך במיטבם וזוהי הרוח האופיינית ל-vedanta.

יש לך תשוקות, יש לך כל מיני תשוקות, ואתה מייחל שתשוקותיך יתמלאו; אבל למד את סוד מילוי התשוקות. איך אנחנו מרימים את וילון החלון? אנחנו רוצים שווילון החלון יעלה למעלה, אבל אנחנו צריכים למשוך אותו כלפי מטה ולשחרר אותו ואז וילון החלון עולה. זה ממחיש את סוד מילוי כל תשוקותיך. רק כשאתה משחרר את התשוקה היא נושאת פרי. איך יורים חצים? אנחנו לוקחים את הקשת ומכופפים אותה. כל עוד אנחנו מותחים את המיתר, החץ לא מגיע לאויב. אתה יכול למתוח אותו חזק ככל שתרצה, החץ עדיין יהיה איתך. רק כשאתה משחרר אותו החץ עף 'בנג' לחדור את חזה אויבך. באופן דומה כל עוד אתה שומר את תשוקתך מתוחה או ממשיך לחשוך, לרצות, לייחל ולכמיה, היא לא תגיע

לחזה הצד השני; רק כשאתה משחרר אותה היא חודרת את נשמת הצד הנוגע בדבר. "רק כשאתה עוזב אותי ומאבד אותי אתה מוצא אותי לצדך." רק כשאתה משליך את עצמך אל רגש מוזר, בלתי ניתן לתיאור שהוא גבוה יותר משנינו, אתה מוצא אותי. זה מה ש-vedanta אומרת לך.

שני נזירים נסעו יחד. אחד מהם שמר בפועל על רוח הצבירה. השני היה איש של ויתור. הם דנו בנושא של בעלות לעומת ויתור עד שהגיעו לגדת נהר. היה זה מאוחר בערב. האיש שהטיף לו ויתור לא היה לו כסף עמו, אבל לשני היה. איש הוויתור אמר, "מה אכפת לנו מהגוף; אין לנו כסף לשלם למלח, אנחנו יכולים להעביר את הלילה אפילו על הגדה הזו, שרים את שם האל." הנזיר בעל הממון ענה, "אם נישאר בצד הזה של הנהר, לא נמצא כפר, לא מושב או בקתה, לא חברה, זאבים יטרפו אותנו, נחשים יכישו אותנו, קור יקפיא אותנו. מוטב שנעבור לצד השני. יש לי כסף לשלם למלח להעביר אותנו לגדה השנייה. בצד ההוא יש כפר; נחיה שם בנוחות." ובכן, המלח בא והעביר את שניהם מעבר לנהר לחוף הנגדי. בלילה האיש ששילם את דמי המעבר הוכיח את איש הוויתור: "האם אינך רואה את היתרון בשמירת כסף? שמרתי כסף ושני חיים ניצלו. מעתה לעולם אל תטיף לו ויתור. לו גם אני הייתי איש של ויתור כמוך, שנינו היינו רעבים או קופאים ונהרגים בצד ההוא של הנהר." אבל איש הוויתור ענה, "לו היית שומר את הכסף אצלך, לו לא היית נפרד מהכסף, מוותר עליו למלח, היינו מתים בגדה השנייה. כך, היה זה הוויתור על הכסף או הוויתור שהביא לנו ביטחון." שוב, הוא המשיך, "אם לא החזקתי כסף בכיסי, הכיס שלך הפך לכיס שלי. האמונה שלי שמרה כסף בשבילי בכיס ההוא. אני לעולם לא סובל. בכל פעם שאני זקוק, אני מסופק." סיפור זה מראה שכל עוד אתה שומר את תשוקותיך בכיסך, אין ביטחון או מנוחה בשבילך. ותר על תשוקותיך, התעלה מעליהן ואתה מוצא שלום כפול - מנוחה מיידית והבשלה סופית של תשוקות. זכור שתשוקותיך יתגשמו רק כאשר במודע או שלא במודע תאבד את עצמך באלוהות, אז ורק אז יבשיל הזמן למילוי התשוקות.

העקרון השלישי - אהבה

ובכן, העיקרון השלישי של הצלחה הוא אהבה, הרמוניה עם היקום, הסתגלות לנסיבות. מה הכוונה באהבה? אהבה משמעה הגשמה מעשית של האחדות והזהות שלך עם שכניך, עם כל אלה שבאים במגע איתך. אם אתה חנווני, אלא אם כן תגשים את האינטרסים של לקוחותיך להיות אחד עם שלך, לא תתקדם, עבודתך תסבול. אם היד רוצה להיות אנוכית ולהתעקש על עצמה כשונה משאר איברי הגוף ומתחילה לטעון כך, "הביטו הנה, אני יד ימין, אני עושה כל מיני עבודות, למה שכל הגוף ייקח חלק במה שמרוויחים מעבודת הפרך המזיעה שלי? האם המזון שהרווחתי בעמלי צריך להינתן לקיבה ומשם לכל שאר האיברים? לא, לא, אני אקח הכל לעצמי." אז כדי להוציא לפועל את הרעיון האנוכי הזה, אין דרך אחרת ליד אלא לקחת את האוכל הזה ולהזריק אותו לעור. האם זה יועיל ליד? האם היד תצליח

בדרך הזו? בלתי אפשרי! לעולם לא! הו כן; בדרך אחת היד יכולה להפוך שמנה מאוד, יכולה לשגשג באופן בלעדי לקנאת כל שאר איברי הגוף; היד יכולה לקחת צרעה או דבורה, ולגרום לעצמה להיעקץ. כך היד תהפוך שמנה מאוד, גדולה מאוד. כך ורק כך יכולה האנוכיות של היד להיות מסופקת, כך יכולה הפילוסופיה האנוכית של היד להתבצע. אבל כמה בלתי רצוי זה! איננו רוצים את אותו סוג של סיפוק או אותו סוג של הצלחה. זו מחלה.

באופן דומה זכור שכל העולם הוא גוף אחד. גופך הוא פשוט כמו היד, איבר אחד פשוט כמו האצבע או הציפורן. כדי שתצליח, אתה לא צריך להסתכל על עצמך כנפרד ומובחן מהעצמי של העולם כולו. כדי שהיד תשגשג, היא חייבת להבין שהאינטרסים שלה זהים לאלה של השלם. במילים אחרות, היד חייבת להרגיש ולהבין שהעצמי שלה אינו מוגבל לשטח הקטן מעבר לפרק כף היד, אלא חייבת להרגיש באופן מעשי את עצמה כזהה ואחת עם העצמי של המערכת כולה. האכלת העצמי של השלם היא האכלת העצמי של היד. אלא אם כן תגשים עובדה זו, תחיה אמת זו שאתה אחד עם היקום, שאתה ואלוהים אחד, לא תוכל להצליח. חסר מנוחה, נגוע במחלה אתה, כשאתה תקוע בביצת ההפרדה והחלוקה. אתה מושלם ושלם כשאתה מגשים את עצמך להיות השלם והכל. על ידי הרגשת אחדות זו אתה למעשה חי vedanta. הפר אמת אלוהית ונשגבת זו, שבור חוק קדוש זה בפועל ואתה חייב לסבול על חילול הקודש שלך כמו היד הטיפשית, האנוכית. קולרידג' ב-'Ancient Mariner' שלו, מביא אמת זו לידי ביטוי יפה מאוד. כך גם ביירון ב-'Prisoner of Chillon' שלו. מוכח בשירים אלה שבכל פעם שאדם נופל מתוך ההרמוניה עם הטבע הוא סובל; ברגע שאתה מגשים את אחדותך עם יצורים-עמיתים, כל השגשוג הוא שלך:

He prayeth best who loveth best,
Both man and bird, and beast.
He prayeth well who loveth well,
All things both great and small.

מלך יצא ליער למסע ציד. בלהט המרדף המלך נפרד מחבריו. תחת הקרניים הצורבות של השמש הבוערת, הוא חש צמא מאוד. הוא מצא ביער גן קטן. הוא נכנס לגן, אבל בהיותו בלבוש הצייד הגן לא יכול היה לזהות אותו; הגן הכפרי העני מעולם לא ראה את דמות המלך קודם לכן. המלך ביקש מהגן להביא לו משהו לשתות, כי הוא הרגיש צמא כל כך. הגן הלך ישר לגן, לקח כמה רימונים, סחט את המיץ והביא כוס גדולה ומלאה למלך. המלך לגם אותה אבל זה עדיין לא הרווה את צמאונו המייבש לחלוטין. המלך ביקש ממנו להביא כוס נוספת של מיץ רימונים. הגן הלך להביא. כשהגן עזב את נוכחות המלך, האחרון החל להרהר בינו לבין עצמו, "הגן הזה נראה עשיר מאוד; תוך דקות ספורות האיש יכול היה להביא לי כוס גדולה מלאה במיץ טרי; צריך להטיל מס הכנסה כבד על בעליו של עסק

משגשג כזה, וכו', וכו'." מצד שני הגנן התעכב והתעכב, לא חזר למלך אפילו אחרי שעה. המלך החל לתהות, "איך זה שכשביקשתי ממנו בפעם הראשונה להביא לי משהו לשתות, הוא הביא את מיץ הרימונים הזה תוך דקות ספורות בלבד, ועכשיו הוא סוחט את מיץ הרימונים כבר כשעה והכוס עדיין לא מלאה? איך זה?" אחרי שעה הכוס הובאה למלך, אבל לא מלאה עד השפה. המלך שאל מדוע הכוס הייתה קצת ריקה, בעוד שהוא מילא את הכוס כל כך מהר בהתחלה. הגנן שהיה חכם ענה: "למלכנו היו כוונות טובות מאוד כשיצאתי להביא לך את הכוס הראשונה של מיץ רימונים אבל כשיצאתי להביא לך את הכוס השנייה, טבעו הטוב והנדיב של מלכנו בוודאי השתנה. אינני יכול לתת הסבר אחר לשינוי פתאומי כזה בטבעם העשיר של הרימונים שלי." המלך הרהר בינו לבין עצמו והנה! ההצהרה הייתה נכונה לחלוטין. כשהמלך נכנס לראשונה לגן, הוא היה בעל נטייה נדיבה מאוד ומלא אהבה לאנשים שם, חושב בדעתו שהם עניים מאוד וזקוקים לעזרה אבל כשהאיש הזקן הביא לו כוס אחת של מיץ רימונים בזמן כה קצר, דעתו של המלך השתנתה והשקפותיו השתנו. היציאה מתיאום עם הטבע מצד המלך השפיעה על הרימונים בגן. ברגע שחוק האהבה הופר על ידי המלך, באותו רגע העצים עצרו את המיץ מפניו.

הסיפור יכול להיות אמיתי או שקרי. אין לנו מה לעשות איתו. אבל האמת היא בלתי ניתנת להכחשה שכל עוד אתה בהרמוניה מושלמת עם הטבע, כל עוד תודעתך בתיאום עם היקום ואתה מרגיש ומגשים את אחדותך עם כל אחד וכולם, כל הנסיבות והסביבה, אפילו רוחות וגלים, יהיו לטובתך. ברגע שאתה בחוסר הרמוניה עם הכל, באותו רגע חברינו וקרובינו יפנו נגדנו, באותו רגע תגרום לכל העולם להתחמש נגדך. הבן את חוק האהבה האלוהי הזה ותרגל אותו. אהבה היא עיקרון חיוני להצלחה.

עקרון רביעי - שמחת חיים

העיקרון הרביעי של הצלחה הוא שליטה עצמית או שמחת חיים. ואיך שומרים על שליטה עצמית או שמחת חיים? זה קל מאוד לומר, "היה שמח, היה רגוע, היה מאופק." אבל כמה קשה להישאר שמח, רגוע ומאופק בכל הנסיבות! איך יכול להיות שמח על ידי קביעת החוק בלבד. איך יכול לעשות שום דבר על ידי כללים מלאכותיים. איך אנחנו אז שומרים על עצמנו שמחים? מה זה ששולט במצב הרוח שלך? vedanta מצביעה על כך שאנחנו נעשים מצוברחים, חסרי שמחה או "בדיכאון", אנחנו נעשים עצובים ומלנכוליים, כשאנחנו יורדים למישור הגוף, העצמי הקטן והתשוקות הכמהות. רק אז אנחנו מאבדים שיווי משקל. אנחנו מרגישים את הקיבה שלנו רק כשהיא חולה. אנחנו מרגישים את האף שלנו רק כשאנחנו סובלים מהצטננות. אנחנו מרגישים את הזרוע שלנו רק כשהיא כואבת. כך אנחנו מרגישים את האגו האישי שלנו, העצמי הקטן, או הגוף רק כשאנחנו מחוץ לסדר, רוחנית. ההתייחסות הסוחפת לגוף ותשומת הלב יוצרת הדאגה לאגו האישי הקטן כרוכה במחלה רוחנית עצובה. אנחנו נופלים מ'גן' עדן' ברגע שחולשת גופנו נעשית מורגשת. אנחנו

מושלכים מהשמים ברגע שאנחנו טועמים מעץ ההבחנה וההבדלה. אבל אנחנו יכולים להשיב את 'גן העדן האבוד' על ידי שנסבול את צליבת הבשר. אתה יכול להשיב את שיווי משקלך ולהיות שמח ברגע שאתה מתעלה מעל הגוף, מעל ההיצמדויות האנוכיות, המלוכלכות, העלובות, הקטנוניות.

כך כדי להבטיח שמחת חיים, שליטה עצמית, תצטרך להכניס לפרקטיקה את התורה המרכזית של vedanta, האמת הנצחית שה-atman האמיתי שלך, העצמי האמיתי שלך הוא המציאות הממשית היחידה. הנסיבות העולמיות התופעתיות הופכות ניידות, גמישות ונדיפות בשבילך כשאתה ספוג בעובדה הנחרצת, atman האמיתי שלך. אני לא הגוף; כל הדאגות, הקשרים והקשרים הגופניים הם צעצועים גרידא. הם פשוט היחסים או התפקידים בהצגה תיאטרלית. אני, כשחקן, יש לי אדם אחד כאויב שלי ואדם אחד כחבר שלי, אדם אחר הוא אבי, מישהו אחר בני, אבל במציאות אני לא הבן ולא האב; האויבים והחברים אינם אויבים וחברים. אני אלוהות מוחלטת. הקשרים והחיבורים הארציים אינם נוגעים לי. כל היחסים הם אשליות גרידא. כל שחקן צריך לבצע היטב את תפקידו במחזה; אבל מי שלוקח ללב ומיישם לעצמי האמיתי שלו את התפקיד הדרמטי של אהבה או שנאה אינו אלא משוגע. שוב, העולם, בהיותו רק מופע דרמטי, למה שאייחס חשיבות יתר לצורות החיצוניות של חובה? אם אדם אחד הוא מלך, למה לקנא בו; אחר קבצן, למה לבזות אותו?

Honour and disgrace from no condition rise;
Act well your part, there all the honour lies.

vedanta מטמיעה שאתה לא צריך להטריד את עצמך לגבי סביבתך ונסיבותיך. דע את החוק והשלך מעליך כל פחד. הנה, נניח שופט. הוא בא לבית המשפט שלו ומתיישב במקומו. הוא מוצא את הצדדים, הפקידים, עורכי הדין, המשרתים ואנשים אחרים כבר מחכים לו. השופט לא צריך לשלוח להביא את העדים, להזמין את עורכי הדין או ללכת ולקרוא לתובעים ואחרים. הוא לא צריך לנקות את האבק בחדר, לטאטא את הרצפה, ולסדר את השולחן, וכו'. עצם ההשפעה של השופט מסדרת הכל בדיוק כפי שעצם נוכחות השמש מעירה את כל הטבע, מחייה נהרות, צמחים, ציפורים, חיות ובני אדם. באופן דומה כשאתה נוטע את עצמך בחוזקה באמת, כשאתה מציב את עצמך בעמדת השופט העליון חסר הפניות, atman שלך עצמו, כשהעצמי המפואר שלך זורח במלוא הדרו, כל הנסיבות, כל סביבתך ידאגו לעצמן, הכל יקבל חיים ויסודר באור הנעים של נוכחותך. מסופר על rama, הגיבור הגדול ביותר של הודו, שכשהוא התחיל להשיב את sita, שמייצגת ידע אלוהי, כל הטבע הציע לו את שירותיו; קופים, אווזים, סנאים ואפילו אבנים, אוויר ומים התחרו זה בזה להתגייס לצדו. זרח בתהילה ובהוד של העצמי שלך. הרחק מעבר להיקשרות מתרפסת ושנאה משפילה, ואוי לאלים ולמלאכים אם הם לא משרתים אותך כעבדים נבזים. למה כולם

משרתים ילד? העריץ הקטן רוכב על הכתפיים החזקות ביותר ומושך בשיער של ראשים מוכתרים. איך זה? כי הילד חי מעל הנסיבות, באלוהות, בלי מודעות לכך.

אם אתה ממשיך לעשות את חובתך, אם אתה נאמן לעבודתך, אל תטריד את עצמך לגבי עזרה ותמיכה חיצונית. הן מחויבות לבוא אליך, חייבות לבוא אליך. כשאתה נושא נאום ויש לך משהו לומר ששווה לשמור עליו, אל תטריד את עצמך לגבי מי יבוא וירשום אותו או מי יפרסם אותו, וכו'. קח את מושב השופט, היה איתן בכבודך הקדמוני, לעולם אל תקלקל את שמחתך בגלל דקדוקי עניות על עניינים חיצוניים ועזרה חיצונית.

אם מורגשת תחושת גרד בכל חלק בגוף, היד מגיעה אוטומטית לאזור הזה לגרד. הכוח או העצמי שעומד בבסיס היד הוא בבירור אותו דבר כמו הכוח או העצמי שעומד בבסיס מקום הגירוי. כך בדיוק זכור שהעצמי שבך הוא אותו דבר כמו העצמי בכל הסובב וכשהמיינד שלך ברטט הרמוני עם העצמי העליון הזה וכשבשבילך הפך העולם כולו לגופך, עזרה ותמיכה חיצונית חייבות להגיע אליך באופן טבעי וספונטני כמו שהיד נשלחת למקום התחושה.

כשאנחנו רצים אחרי הצל שלנו לתפוס אותו, הצל לעולם לא ייתפס; הצל תמיד יקדים אותנו. אבל אם אנחנו רצים לכיוון השמש, מפנים את גבנו לצל, הוא יעקוב אחרינו. באופן דומה ברגע שאתה פונה אל הדברים החיצוניים האלה ורוצה לתפוס אותם ולשמור עליהם, הם יחמקו מאחיזתך, יקדימו אותך. ברגע שאתה מפנה אליהם את גבך ופונה אל אור האורות, העצמי הפנימי שלך, באותו רגע נסיבות מיטיבות יחפשו אותך. זה החוק.

רוב האנשים נעשים חיוורים, נדחקים לפינה על ידי המילה "חובה". חובה כמו פחד מדומה רודפת אותם, ממשיכה להכות בהם, לא משאירה להם מנוחה או זמן, תמיד מעליהם. עבדים ממהרים כאלה, לא, מכונות של "חובה", מאבדים בעוצמה מה שהם מרוויחים במהירות. אל תתן לתחושת החובה להוציא אותך משיווי משקל או לדכא את רוחך. זכור שכל חובה בסופו של דבר מוטלת עליך על ידי עצמך. בסופו של דבר אתה האדון של עצמך. אתה בעצמך בחרת את מעמדך, הצעת את שירותיך ויצרת את הממונים עליך. שוב, אם אתה זקוק לכסף, הם זקוקים לשירותיך באותה מידה. התנאים הם של שוויון, הפעולה והתגובה שוות. אתה משרת את רצונך שלך ולא של אף אחד אחר. הסביבה הנוכחית שלך נוצרה על ידך, העולם הקטן של יחסי הגומלין הוא יצירתך שלך, עתידך יהיה מעשה ידיך. אתה אדון גורלך. דע זאת ושמח, היה עליז.

We build our future thought by thought
For good or bad and know it not.
Thought is another name for fate;
Choose, then, thy destiny, and wait.
Mind is the master of its sphere;

Be calm, be steadfast and sincere;
Fear is the only foe to fear
Let the God in thee rise and say
To adverse circumstance—'Obey'
And thy dear wish shall have its way.

התייחס לעבודתך, לא כפועל מתנהל בכבודות אלא כנסיך אציל למען התענוג, כתרגיל מועיל, כמשחק שמח או עליז. לעולם אל תיגש למשימה ברוח מפוחדת. היה עצמך. הבן שמלכים ונשיאים הם פשוט משרתיך. עבוד כמו שכוכבים עובדים -

Undismayed at all the things about them.
Unaffrighted at the things they see,
These demand not that the things without them
Yield them love, amusement, sympathy.
The exquisite reward of song
Was sung—the self-same thrill and glow
Which to unfolding flowers belong.
And wrens and thrushes know.

חוש חוסר אחריות, אל תבקש תגמול. כל סמכות צריכה להיות כפופה לך. אתה הסמכות של עצמך. שום תחושת חובה או סמכות חיצונית לא צריכה להיות לך ענן מאפיל. הסדר שנוצר על ידי סמכות חיצונית יכול במקרה הטוב להיות גיאומטרי, אבל הסדר שאתה יוצר בעצמך יהיה אורגני.

עקרון חמישי - אומץ

אנו מגיעים עכשיו לעקרון החמישי של הצלחה, אומץ. מהו אומץ? אין אמונה ב-maya, אלא ידע חי ואמונה אמיתית בעצמי האמיתי. פחד בא אלינו כשאנחנו מרגישים את עצמנו כמשכן הפחד או הגוף; הגוף תמיד חשוף להיאכל על ידי תולעי מצוקה; הוא פגיע וחדיר לכל סוגי הסבל. ברגע שאנחנו מתעלים מעל הגוף הקטן, אנחנו חופשיים מפחד. חיה כאלוהות, חיה vedanta, ומי יכול להזיק לך? מי יכול לגרום לך פגיעה? אומץ ו-vedanta הם בלתי נפרדים.

איך אומץ חיוני להצלחה? זה יודגם על ידי עובדה מניסיון אישי. באו חמישה דובים בפעם אחת ביערות ההימלאיה פנים אל פנים עם rama, אבל הם לא הטרידו אותו בכלל. למה זה היה כך? פשוט בגלל אומץ. rama היה מלא באותה רוח, "אני לא הגוף, אני לא התודעה;

האלוהות העליונה אני, אני אלוהים; שום אש לא יכולה לשרוף אותי; שום נשק לא יכול לפצוע אותי."

הם הובטו ישר בעיניים וברחו. פעם אחת זאב פראי הובס במבט; בפעם אחרת נמר ברח באופן דומה. כשחתול מגיע, יונים עוצמות את עיניהן; הן חושבות שהחתול לא רואה אותן כי הן לא רואות את החתול, בכל זאת החתול אוכל אותן. אם אתה מפחד, החתול יאכל אותך. האם לא שמת לב שבעת הליכה ברבעים פרבריים, אם אנחנו מגלים את הסימן הקטן ביותר של פחד, אפילו כלבים מסתערים עלינו ומטרידים? כלבים אפילו יקרעו אותנו אם אנחנו מפחדים. אבל אם אנחנו אמיצים, אנחנו יכולים להתגבר ולאלף אריות ונמרים. כשאנחנו שופכים נזל מכלי אחד לאחר, אם ידינו רועדות אפילו מעט, הנוזל מועד להינתז. שפוך את הנוזל ללא היסוס, בביטחון, באומץ לתוך הכלי, אף טיפה לא תאבד.

בגלל היסוס ופחד אתה מביא את עצמך למצבים עצובים. אל תתן לשום דבר לבלבל אותך או להפתיע אותך. אתה הכל. גרש את הפחד המעורר היקשרות לגוף. האם זה לא עצוב שרעש של זיקוק פעוט או אפילו עכבר קטן, עלה רוחש, לא, צל רועד צריך להבהיל מאה וחמישים ליברות של בשר עטוף בד? שום אסון אינו גרוע יותר מאימת האסון. מוטב שתסבול מוות מאשר לטפח פחד ממוות.

מישהו אומר: "אף אחד מעולם לא מצא את השרך המהלך שלא היה לו השרך המהלך בתודעתו." אם יש לך אהבה בתודעתך, תמצא אהבה; אם אתה מטפח שנאה, תפגוש שנאה. אם אתה מפחד מבלשים ומרמאים, לא תחמיץ אותם. אם אתה מצפה לאנוכיות ורמאות, לא תתאכזב; מכל הצדדים יעמתו אותך אנוכיות ורמאות. אז אל תפחד; יהיו בך קדושה וטוהר; לעולם לא תיתקל בשום דבר לא נקי. הצלחת חיים והצלחה רוחנית חייבות ללכת יחד. מוטעים הם אלה שמפרידים אחד מהשני.

גנבים פורצים לבית רק כשהוא לא שמור. אם הבית מואר כל הזמן, הם לא מעזים להתגנב אליו. שמור בתודעתך את אור האמת תמיד בוער, שום שטן של פחד או פיתוי לא יתקרב אליך. האמן בחוק האלוהי. בבקשה אל תהפוך את חייך לאומללים על ידי היתלות בחוכמה ארצית. זהירות פחדנית הופכת אותך לאתיאיסט מוחלט. למה לאפשר לערפילים ולערפל של נסיבות להעיב עליך? האם אינך שמש השמשות? האם אינך אדון היקום? אילו גחמות של נסיבות יש שאינך יכול לפזר, לגרש ולאדות? רחוק ממך לשקול כל סביבה מאיימת כאמיתית אפילו במעט. חסר-מורא, חסר-מורא, חסר-מורא אתה.

עקרון שישי - הסתמכות עצמית

סוד ההצלחה השישי הוא הסתמכות עצמית. אתה יודע שהפיל הוא חיה הרבה יותר גדולה מהאריה. גופו של הפיל נראה הרבה יותר חזק מגופו של אריה, ובכל זאת אריה אחד יכול להבריח עדר שלם של פילים. מה סוד כוחו של האריה? הסוד היחיד הוא שהאריה הוא

vedantin מעשי, והפילים הם דואליסטים. הפילים מאמינים בגוף; האריה למעשה אינו מאמין בגוף, אלא במשהו גבוה יותר מהגוף, הרוח. למרות שגופו של האריה קטן יחסית, האריה למעשה מאמין שכוחו אינסופי, כוחו הפנימי בלתי מוגבל. הפילים חיים בקבוצות של ארבעים או חמישים, לפעמים מאה או מאתיים, וכשהפילים הולכים לנוח, הם תמיד שומרים פיל חזק אחד כשומר ומגן. הם פוחדים שאויביהם עלולים לתקוף ולטרוף אותם. הם אינם יודעים שאחד מהם מסוגל להשמיד אלפי אריות, רק אם יש לו אמונה בעצמו, אבל לבעלי החיים המסכנים חסרה אמונה בעצמי הפנימי והאומץ הנובע מכך.

כך הוא האמון בעצמך, עקרון יסודי של אושר. vedanta מלמדת אותך לא לקרוא לעצמך מתרפס, מתגנב, חוטא אומלל או מסכן. vedanta רוצה שתאמין בכוחך המולד. אתה אינסופי, אלוהים כל יכול אתה, אלוהים אינסופי אתה. האמן בזה. איזו אמת מעוררת השראה! האמן בחיצוני ואתה נכשל. זה החוק.

שני אחים המעורבים בהתדיינות משפטית הופיעו בפני שופט. אחד מהם היה מיליונר, השני עני מרוד. השופט שאל את המיליונר איך זה שהוא הפך כל כך עשיר ואחיו כל כך עני. הוא אמר: "לפני חמש שנים ירשנו רכוש שווה מהורינו. חמישים אלף דולר נפלו לחלקו וחמישים אלף דולר לי. האיש הזה, בהתייחסו לעצמו כעשיר הפך עצלן (אתה יודע שאנשים עשירים מסוימים חושבים שזה מתחת לכבודם לעבוד) וכל עבודה שהייתה צריכה להיעשות הוא מסר למשרתיו. אם הוא קיבל מכתב, הוא היה נותן אותו למשרתיו ואומר, 'לכו, טפלו בעסק הזה.' כל דבר שהיה צריך להתבצע הוא אמר למשרתיו לעשות. הוא בזבז את זמנו בנוחות ונוחיות - 'אכול, שתה ושמח.' הוא תמיד היה מצווה על משרתיו, 'לכו, לכו, טפלו בעסק הזה או ההוא.' בדברו על עצמו אמר העשיר: "כשקיבלתי את חמישים אלף הדולר שלי, מעולם לא מסרתי את עבודתי לאף אחד; כשהיה צריך לעשות משהו, תמיד הייתי רץ לעשות זאת בעצמי ותמיד אמרתי למשרתים, 'בואו, בואו, עקבו אחרי.' המילים על שפתי היו תמיד 'בואו, בואו, והמילים על שפתי אחי היו 'לכו, לכו'. כל מה שהיה ברשותו ציית למוטו שלו; משרתיו, חבריו, רכושו ועושרו הלכו, עזבו אותו לחלוטין. הסיסמה שלי הייתה 'בואו'. חברים באו אלי, הרכוש גדל, הכל התרבה."

כשאנחנו תלויים באחרים, אנחנו אומרים "לכו, לכו". הכל ילך, וכשאנחנו סומכים על העצמי ובוטחים רק ב-atman, כל הדברים נוהרים אלינו. אם אתה חושב על עצמך כעני, תולעת מתגנבת, לזה אתה הופך להיות, ואם אתה מכבד את עצמך וסומך על העצמי שלך, לגדולה אתה זוכה. למה שאתה חושב, לאותו דבר אתה חייב להפוך.

מפקח בא לבית ספר בהודו. אחד המורים הצביע על תלמיד ואמר שהוא כל כך מבריק עד שלמד בעל פה יצירת ספרות כזו וכזו, נאמר, גן העדן האבוד של מילטון; הוא יכול היה לדקלם כל חלק ממנו. התלמיד הוצג למפקח אבל לא הייתה בו vedanta. הוא לקח על

עצמו ביישנות וצניעות וכשנשאל, "האם אתה יודע את היצירה הזו בעל פה?" הוא אמר, "לא אדוני, אני כלום, אני לא יודע כלום." הוא חשב שהמילים האלה הן סימן לצניעות, סימן לביישנות. "לא אדוני, אני לא יודע כלום; לא למדתי את זה." המפקח שאל שוב, אבל הנער עדיין אמר, "לא אדוני, לא אדוני, אני לא יודע את זה." המורה הוברך. היה נער אחר שלא ידע את כל הספר בעל פה, אבל הוא אמר, "אני יודע את זה; אני חושב שאוכל לדקלם כל קטע שתרצה." המפקח הציג לו כמה שאלות. כל השאלות נענו מיד על ידי הנער; הנער השני דקלם קטע אחר קטע וזכה בפרס. אף אחד לא יכול להעריך אותך בערך גבוה יותר ממה שאתה מעריך את עצמך.

בבקשה, אל תהפכו את עצמכם ליצורים מתרפסים, מתגנבים, אומללים. כפי שאתה חושב, כך תהפוך להיות. חשבו על עצמכם כאלוהים ואלוהים אתם. חשבו על עצמכם כחופשיים וחופשיים אתם ברגע זה.

אדם נכנס לביתו של vedantin יום אחד ותפס את מושב הכבוד הפנוי בהיעדרו של בעל הבית. כשבעל הבית חזר לחדר, אותו פולש הציג שאלה זו, "הו vedantin, תן לי לדעת מהו אלוהים, ומהו אדם." ובכן החכם לא ענה ישירות על השאלה. הוא פשוט קרא למשרתיו והחל לדבר בקול רם ולהשתמש בשפה קשה, אומר להם לזרוק אותו מהבית. בשפה מוזרה זו השתמש האיש שהיה חכם באמת. כשנעשה השימוש בשפה הבלתי צפויה הזו, הפולש נבהל, נעשה עצבני ועזב את מושב הכבוד. האיש החכם תפס את אותו מקום ואז בשקט, בשלווה אמר לו, "כאן (מצביע על עצמו) הוא אלוהים, ושם (מצביע על האחר) הוא אדם. לו לא היית נבהל, לו שמרת על מקומך, לו שמרת על שיווי משקלך, לו לא היית מוברך, אז גם אתה היית אלוהים. אבל עצם העובדה שאתה רועד, רוטט ומאבד אמונה באלוהותך הופכת אותך לתולעת עלובה." חשוב על עצמך כאלוהות, תהיה לך אמונה חיה באלוהותך ושום דבר לא יוכל להזיק לך, אף אחד לא יוכל לפגוע בך.

כל עוד אתה ממשיך להסתמך ולהיות תלוי בכוחות חיצוניים, כישלון יהיה התוצאה. בבטחון באלוהים שבפנים שים את הגוף בפעולה והצלחה מובטחת. אם ההר לא בא למוחמד, מוחמד ילך להר. היה אדם שהיה רעב וכדי שיוכל להרגיע את רעבונו הוא התיישב במקום מסוים, עצם את עיניו והחל לאכול קארי דימיוני. אחרי זמן מה הוא נראה עם פיו פתוח, מתאמץ לקרר את לשונו השרופה. מישהו שאל אותו מה העניין. הוא אמר שבאוכל שלו היה צ'ילי חריף מאוד. השם קר (chil) אבל הדבר עצמו חריף מאוד. על כך העיר העומד מן הצד, "הו, מסכן, אם היית צריך לחיות על אוכל דמיוני, אז למה לא לבחור משהו הרבה יותר מתוק מצ'ילי חריף, פלפל. כיוון שזו הייתה היצירה שלך, המעשה שלך, הדמיון שלך, למה לא עשית בחירה טובה יותר?"

לפי vedanta כל העולם בהיותו רק היצירה שלך, הרעיון שלך, למה לחשוב על עצמך כקטן, חוטא אומלל? למה לא לחשוב על עצמך כהתגלמות חסרת פחד, נסמכת-על-עצמה של האלוהות?

שמור על אמונה חיה באמת, ידע נכון של הדברים סביבך, קח את כל נסיבותיך בערכן שלהן והגשם את הרוח לדרגה כזו שהעולם הזה הופך לא מציאותי בשבילך. האם אינך יודע, באסטרונומיה, בעת חישוב המרחקים של הכוכבים הקבועים, על העולם הזה מסתכלים כנקודה מתמטית, כלא כלום ביחס לאותם כוכבים וכוכבי לכת, אפס גמור? אם כן, האם יכול כדור הארץ הזה להיות משהו בניגוד לכוח האינסופי העליון, atman? הגשם את זה, הרגש את זה. אור האורות אתה, כל התפארת היא שלך. הרגש את זה. הרגש את זה והגשם את זה לדרגה כזו שכדור הארץ הזה, שם ותהילה, היחסים הארציים, ופופולריות וחוסר פופולריות, כבוד ארצי וביזיון, ביקורת של אויבך וחנופה של חבריך עשויים להפוך חסרי משמעות בשבילך. זה סוד ההצלחה.

שני אנשים נסחפו במורד הזרם המהיר של הניאגרה. אחד מהם מצא בול עץ גדול והוא אחז בו מתוך רצון להינצל; האיש השני מצא חבל דק שהושלך למטה להצלתם על ידי האנשים על הגדה. למרבה המזל הוא תפס את החבל הזה שלא היה כבד כמו בול העץ, ולמרות שהחבל היה לכאורה מתנודד ושברירי הוא ניצל; אבל האיש שאחז בבול העץ הגדול נסחף עם הבול על ידי הזרם המהיר אל הקבר הפעור של המים הגועשים מתחת למפלים הרועמים.

באופן דומה, הו, אנשי העולם, אתם בוטחים בשמות החיצוניים האלה, תהילה, עושר, הון, אדמה ושגשוג. אלה נראים גדולים כמו בול העץ; אבל העיקרון המציל הם אינם. העיקרון המציל הוא כמו החוט הדק. הוא לא חומרי, אתה לא יכול להרגיש ולאחוז בו, אתה לא יכול לגעת בו; העיקרון העדין, האמת העדינה היא דקה מאוד, אבל זה החבל שיציל אותך. כל הדברים הארציים האלה שאתה תלוי בהם פשוט יגרמו לחורבן ויזרקו אותך לתהום עמוקה של חוסר תקווה, חרדה וכאב. היזהר, היזהר. לו תהיה לך אחיזה חזקה באמת. האמן יותר באמת מאשר בעצמים חיצוניים. חוק הטבע הוא שבכל פעם שאדם מאמין למעשה בעצמים חיצוניים ובעושר הוא חייב להיכשל. זה החוק. בטח באלוהות ואתה בטוח. אל תהיו קורבנות לחושים.

התעלו מעל היפנוזה והצעותיהם של שכניכם. כל הקשרים והחיבורים הארציים שלכם מהפנטים אתכם לאומללות וחרדה. התעלו מעל זה. האמינו באמת, הגשימו את אחדותכם עם האלוהות, ומושעים הנכם; לא, הישועה עצמה אתם.

מוטב שלא תתייחסו לעולם ברצינות רבה יותר מאשר לעצמי האמיתי. אל תשמרו על עצמכם כאגו רגיש, מעורר רחמים, מוגבל. אל תתנו לשום דבר להרגיז אתכם. התייחסו

לעסקים כפי שרופאים מטפלים בחוליהם בלי להידבק במחלה. עבדו בהלך רוח של עד חסר השפעה, חופשי מכל הסתבכויות. הישארו חסינים.

האמת, אמונה חיה באמת, ידע נכון של הדברים סביבך, קח את כל נסיבותיך בערכן שלהן והגשם את הרוח לדרגה כזו שהעולם הזה הופך לא מציאותי בשבילך.

עקרון שביעי - טוהר

הנקודה האחרונה אך לא הפחותה שמבטיחה הצלחה היא טוהר. זה נכון ש-"מחשבה היא שם נוסף לגורל"; מה שאדם חושב הוא הופך להיות. אבל אם אתה מתחיל לחשוב מחשבות לא טהורות ומטפח חוסר מוסריות משפיל, עם מילוי תשוקה אנוכית, ייכפו עליך בעסקה הזו ייסורים שוברי לב, סבל מייסר וצער מסיח דעת. צער יטרוף את נשמתך. הטיפש חושב שהוא נהנה מתענוגות חושניים, אבל אינו יודע שבמחשבה או במעשה לא טהור, חיוניותו עצמה נקנית, נמכרת ונצרכת. חוק karma (פעולה) מתנקם ומבלבל אותך כשאתה רוצה לנצל אותו למטרות אנוכיות. אל תכתיב את רצונך לאלוהים. תן לרצון האל להיעשות בנוגע לרצונות גופניים. בדרישות ארציות, תן לרצון האל להפוך לרצונך. הרגש, הרגש שאתה הכוח העליון עצמו, שרצונו עיצב את הנסיבות בצורות שהן. תהנה מעוניך כמעשה ידיך. אבל אם אתה מוצא את עצמך מולך שולל על ידי הגוף ולכוד בביצה של גשמיות, זהו הזמן להפעיל בעוצמה את רצונך האדיר כדי להשיג ולשמר את המודעות לאלוהים. בארץ הזו, תאוות בצע מוסווית תחת השם הקדוש של אהבה. איזה לעג! אנשים לא חיים בשלמות. חיבה לא נורמלית ותשוקות מופרזות מפלחות ומחלקות את ימיהם לטלאים.

זה נדיר מאוד שאדם צעיר שלם מדבר. זה תמיד שבר תקין מוגבל, נכון יותר, חלק לא תקין ביותר ממנו שמופיע בציבור. חלק אחד ממנו שוכב עם אהובתו, אחר עם אובייקט אחר כלשהו. אהב את עבודתך, שמור את לבך היכן שידך. בעוד הרגליים והידיים חמות ועובדות, תן לראשך להיות קר ומאופק. שמור את מחשבותיך תמיד בבית, ממוקדות בעצמי האמיתי, ואל תדאג לנסיבות. אל תתן למחשבה על עשיית טוב לאנושות להטריד אותך; למה שהעולם יהיה כל כך עני שיתחנן כל הזמן לתשומת לבך? תן לגוף להמשיך לעבוד למען גאולתך שלך. אנשים בורים ממשיכים לכמוה ולהתפלל לאור לשווא. למה שתמצא אפילו את זה? הכמיהה לאור שומרת אותך בחושך. לדקה אחת, השלך מעל הסיפון כל תשוקה; שיר om; ללא היקשרות, ללא דחייה, איזון מושלם, ושם כל ישותך היא אור מגולם. גרש את כל המניעים הארציים של עבודה. השלך, גרש את שדי התשוקות. הפוך את כל עבודתך לקדושה. שחרר את עצמך ממחלת ההיקשרות או ההיצמדות. היקשרות לאובייקט אחד מנתקת אותך מהכל. אלה המניעים האנוכיים החזיריים שהופכים את עסקיך וחיך לחילוניים. גש לעבודתך כדי לטעום את טעם הוויתור; הוא כרוך בעבודתך באופן בלתי מודע, משום שהעבודה שומרת עליך עם אלוהים, מעל הגוף או העצמי הקטן. עבודה מינוס

תשוקה היא מילה נרדפת לווייתור הגבוה ביותר או עבודת האל. למה שיהיה לך מניע כלשהו לעבודה?

המסכנים הבורים מאמינים שדברים שהושגו מביאים יותר אושר מהעבודה עצמה. העיוור אינו יודע ששום תוצאה לא יכולה להביא יותר אושר מהעבודה עצמה. האושר חי, לבוש בלבוש העבודה. אתה יכול שהצלחתך תהיה תמיד איתך. בדרך זו הופך העולם הרחב למקדשך הקדוש וכל חיך להמנון מתמשך אחד! מה אכפת לך מהתוצאה? מוטב שלא תדאג לגבי משכורת או תשלום. אם אינך מקבל עמדה גאה, אל תתן לגאוה בזהירות למנוע ממך לטאטא את הרחובות. אל תהסס לעשות את החובה שנמצאת ליד ידך. זה לא כבוד עצמי להימנע מהעבודה שלא מאושרת על ידי האופנה. כבוד עצמי אמיתי הוא כבוד לעצמי האמיתי, האלוהים שבפנים. כבוד-גוף הוא הקוטב המנוגד של מידה טובה, הדרך הקצרה ביותר לאבדון. כשאתה מוכן להושיט את ידך לכל עבודה, המשרות האציליות ביותר והעיסוקים המכובדים ביותר יושיטו את ידיהם לקבל אותך בלבביות. זה החוק. אם אינך מתכווץ ומתקפל מאלוהים השוכן בעבודה, אלוהים לא ישאר מאחור באדיבותו. אור יזרח דרכך למרות עצמך. אל תאמין בתשואות או בביקורת של האנושות. כל זה פשוט מטעה ומרמה אותך. גן העדן שלך הוא בתוכך. אתה משחק את תפקיד הנואף הלא טהור, חסר הצניעות כשאתה משפיל את עצמך כדי להתענג במה שנקרא אובייקטים חיצוניים של הנאה. אמור להנאות החיצוניות, "הסתלק מאחורי, שטן, לא אקח דבר מידיך." האם אינך באמת מקור כל שמחה?

For him in vain the envious seasons roll,
Who bears eternal summer in his soul.

שים את היונה או הזמיר על ראש עץ האורן ושירים מענגים זורמים מהם באופן טבעי. תן לתודעתך להיות מיושבת בביתה והמנגינות המתקוות ביותר פורצות ממנה באופן טבעי, ספונטני, ללא מאמץ. האלוהות שלך אינה דבר שיש להשיג. הגשמה אינה דבר שיש להשיג, אינך צריך לעשות שום דבר כדי להשיג חזון אלוהים, אתה פשוט צריך לבטל את מה שכבר עשית בדרך של יצירת פקעות חשוכות של תשוקות סביבך. אל תפחד, אתה חופשי. אפילו השעבוד המדומה שלך מוקרן על ידי החופש שלך. אליך לא יכול להגיע נזק אלא אם תזמין אותו. שום חרב לא יכולה לחתוך אלא אם אתה חושב שהיא חותכת. אין צורך לאהוב את כבליך ושרשרותיך כתכשיטים. נער מעליך דמיונות שווא, שרוף כל עקמומיות, ואיזה כוח יש תחת השמש שלא יהיה אסיר תודה לקבל את הזכות להתיר את נעליך? טען את אלוהותך, השלך לשכחה מוחלטת את העצמי הקטן כאילו מעולם לא היה קיים. כשהבועה הקטנה מתפוצצת, היא מוצאת את עצמה כאוקיינוס כולו. אתה השלם, האינסופי, הכל. זרח בתפארתך הקדמונית. בשבילך, הו המושלם, אין חובה, אין פעולה, אין דבר לעשות, כל הטבע מחכה לך בנשימה עצורה. העולם מודה לכוכביו שיש לו המזל הטוב לחלוק לך כבוד,

להעריץ אותך. בבקשה, האם תוכל להעלות בדעתך את כוחות הטבע כורעים ומשתחוים
לפניך!

Trust, trust the Self Supreme.
The restlessness of Soul is due
To faith in things that seem
The things that fleet as fog or dew,
The way to keep you fresh and new,
To every secret treasure due,
Is to assert the real Self
And to deny deluding self.
There is no duty to be done
For you, O everything, O One!
Why chafe and worry o'er the work,
Feel, feel the Truth, anxiety shirk.
Believe not when the people say,
"Oh, what a fine game you play!"
Believe not, never, in their praise,
No, ne'er can acts degrade or raise.
I never did a personal deed,
Impersonal Lord I am indeed.
In vain the raving critics fought;
The dupes of senses know me not.
I am for each and all the home,
I am the Om! the Om! the Om!

O happy, happy, happy Rama!
Serene and peaceful, tranquil, calm.
My joy can nothing, nothing mar,
My course can nothing, nothing bar.
My livery wear gods, men and birds.

My bliss supreme transcendeth words.
Here, there, and everywhere;
There, where no more a "Where?"
Now, ever, anon and then;
Then, when's no more a "When?"
This, that and which and what;
That, that's above "What?"
First, last and mid and high
The *One* beyond a "Why?"
One, five and hundred, All,
Transcending number, one and all.
The subject, object, knowledge, sight;
E'en that description is not right.
Was, is, and e'er shall be,
Confunder of the verb "to be."
The sweetest Self, the truest Me.
No Me, no Thee, no He.

The Infinite is that, the Infinite this;
And on and on, unchanged is Infinite.
Goes out the Infinite from the Infinite
And there remains unchanged the Infinite.
The outward loss betrays the Infinite,
The seeming gain displays the Infinite,
The going, coming, subtracting, adding
Are seeming mode and truth the Infinite.
O, what a charm marvellous spreads,
Over every hill and dale,
Wond'rous blue and green my beds
Charming every red and pale.

Glorious, glorious light it sheds
Over every storm and hail,
Beauteous, beauteous one and all,
Heavenly, heavenly blessed call.